

R o z h o d n u t i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací disciplinárny súd v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bobora a súdcov JUDr. Evy Barcajovej, JUDr. Anny Elexovej, JUDr. Dariny Michalkovej a prof. JUDr. Petra Blaha, CSc. v disciplinárnej veci proti JUDr. [REDACTED], súdkyni Krajského súdu [REDACTED], nar. [REDACTED] na odvolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky a súdkyne [REDACTED] [REDACTED] proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako disciplinárneho súdu sp. zn. 1 Ds 16/04 zo dňa 24. júna 2005 rozhodol

t a k t o :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. sa zrušuje rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – disciplinárneho súdu z 24. júna 2005, sp. zn. 1 Ds 16/04, v bode 2 napadnutého rozhodnutia v tej časti, pokiaľ súkyňa v konkúrnej veci [REDACTED] vedenej na Krajskom súde [REDACTED] pod spisovou značkou 4 K 25/02, nekonala v čase od 19. mája 2003 do 22. marca 2004, keď jej konanie bolo kvalifikované ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z. a taktiež vo výroku o disciplinárnom opatrení, a

u z n á v a s a v i n n o u

v bode 2 napadnutého rozhodnutia z disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. na tom skutkovou základe, ako je to rozvedené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia.

Z a t o s a j e j u k l a d á

podľa § 117 ods. 1 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. disciplinárne opatrenie zniženie funkčného platu o 15 % na dobu dvoch mesiacov.

O d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový disciplinárny súd uznal súkyňu Krajského súdu v Bratislave JUDr. [REDACTED] za vinnú z disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len Zákon o súdoch), ktorého sa mala dopustiť tým, že v konkúrnej veci úpadcu [REDACTED].

vedenej na Krajskom súde [redakcia] pod sp. zn. 4 K 22/03, napriek skutočnosti, že dňa 1. decembra 2003 bolo súdu doručené podanie úpadcu označené ako „návrh na zbavenie funkcie osobitného správca JUDr. [redakcia]“.

[redakcia], v ktorom bolo poukázané na skutočnosť, že JUDr. [redakcia] nespĺňa zákonom ustanovenú podmienku podľa § 8 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, nakoľko má k navrhovateľovi blízky vzťah a nie je zárukou nepredpojatosti a objektivity voči ostatným veriteľom dlžníka a zároveň bolo výslovne poukázané na skutočnosť, že v čase od 12. decembra 2000 do 12. júna 2001 vykonával funkciu predsedu dozornej rady navrhovateľa. Dňa 30. januára 2004 bolo súdu doručené podanie advokátskej kancelárie [redakcia] označené ako „Podnet na zbavenie funkcie osobitného správca pre oblasť správy pohľadávok a oblasť nakladania s majetkom pred vyhlásením konkurzu – odporovateľnosť právnych úkonov – [redakcia]“, postupom v zmysle § 8 ods. 5 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov“, ktoré advokát JUDr. [redakcia] podal ako právny zástupca konkurných veriteľov

[redakcia] adresu trvalého bydliska [redakcia] a manželky Mgr. [redakcia] adresu trvalého bydliska [redakcia] a v ktorom poukázal, že existujú nevyvráiteľné pochybnosti, ktoré odôvodňujú postup podľa § 8 ods. 5 ZKV a ktorých existencia spochybňuje súlad ustanovenia osobitného správca do funkcie s dišociou § 8 ods. 1 tretia veta ZKV a uviedol, že JUDr. [redakcia] bol v čase od 12. decembra 2000 do 12. júna 2001 predsedom dozornej rady obchodnej spoločnosti [redakcia], so sídlom [redakcia] a práve táto spoločnosť podala návrh na vyhlásenie konkurzu voči úpadcovi a že si spoločnosť [redakcia] prihlásila svoju pohľadávku vo výške 21.166.079,45 Sk, pričom vznik tejto pohľadávky sa datuje k času pôsobenia JUDr. [redakcia] vo funkciu predsedu dozornej rady tejto spoločnosti a napriek skutočnosti, že v úradnom zázname, spisanom 8. marca 2004 v kancelárii zákonnej sudkyne, do ktorej sa osobitný správca JUDr. [redakcia] dostavil za účelom „podania vysvetlenia zaradenia majetku – byty, do konkurnej podstaty ako aj zaradenia garážových boxov do predaja“, bolo uvedené, že osobitný správca predloží súdu podrobnnú správu v lehote 10 dní a osobitný správca takúto správu súdu nepredložil, nepostupovala v súlade s ustanovením § 8 ods. 5 ZKV, podľa ktorého z dôležitých dôvodov môže súd na návrh úpadcu alebo správcu alebo aj bez návrhu zbaviť správcu funkcie a nezbavila JUDr. [redakcia] funkcie osobitného správca, dokonca o vyššie uvedenom návrhu úpadcu na zbavenie funkcie osobitného správca nerozhodla vôbec, a zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z., ktorého sa dopustila tým, že v konkurnej veci úpadcu [redakcia] vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4 K 25/02, sudkyňa od 19. mája 2003 nekonala najneskôr do 22. marca 2004. Za to jej disciplinárny súd uložil disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. a to zniženie funkčného platu o 50 % na obdobie troch mesiacov.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že návrh ministra spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 3. júna 2004 na začatie disciplinárneho konania proti sudkyni bol čiastočne dôvodný. Disciplinárny súd po vykonanom dokazovaní na ústnych pojednávaniach, výsluchu svedkyne [redakcia] zo všetkých listinných dôkazov pripojených k návrhu, po oboznámení sa s materiálmi predloženými účastníkmi konania, so spismi konkurných konaní Krajského súdu v Bratislave, ako aj z dokladov predložených sudkyňou a jej obhajcom, prehľadu o stave agendy

a skončených vecí na konkúrnom oddelení Krajského súdu v Bratislave disciplinárne obvinenou sudkyňou vyvodil záver, že boli len čiastočne preukázané okolnosti vymedzené v návrhu na začatie disciplinárneho konania, príp. zistené skutočnosti nevykazovali znaky disciplinárneho previnenia. Zo spisu 4 K 22/03 Krajského súdu v Bratislave zistil disciplinárny senát, že úpadca podal návrh na zbavenie funkcie osobitného správcu konkúrnej podstaty JUDr. [redakcia]. V ňom poukazoval na to, že osobitný správca nesplňa predpoklady pre výkon funkcie v konkúrnej veci, nakoľko má k navrhovateľovi blízky vzťah a zároveň bolo preukázané, že v čase od 12. decembra 2000 do 12. júna 2001 vykonával funkciu predsedu dozornej rady navrhovateľa. V podaní z 30. januára 2004, ktoré podal zástupca konkúrnych veriteľov, poukazoval na pochybnosti, ktoré odôvodňujú postup podľa § 8 ods. 5 Zákona o konkúrze a vyrovnaní, keďže JUDr. [redakcia] bol predsedom dozornej rady obchodnej spoločnosti Merkuria, a.s., ktorá spoločnosť podala návrh na vyhlásenie konkúru voči úpadcovi a prihlásila svoju pohľadávku vo výške 21.166.079,45 Sk, pričom vznik tejto pohľadávky sa datuje k času pôsobenia JUDr. [redakcia] vo funkciu predsedu dozornej rady spoločnosti. Bolo zistené, že sudkyňa v uvedenom období v označenej veci vykonávala rôzne úkony, keď 8. decembra 2003 bolo vykonalé prieskumné pojednávanie, 12. decembra prišla prihláška pohľadávky konkúrnej podstaty, 20. januára 2004 sa uskutočnilo otváranie obálok, 23. januára 2004 vyhodnotenie prvého kola speňažovania konkúrnej podstaty úpadcu a 16. februára 2004 bolo vydané opatrenie krajského súdu o schválení predaja majetku úpadcu. Je tak zrejmé, že návrhom úpadcu ako aj konkúrnych veriteľov na vylúčenie osobitného správcu konkúrnej podstaty sa sudkyňa nezaoberala, hoci jej táto povinnosť vyplýva z ustanovenia § 8 ods. 5 Zákona o konkúrze a vyrovnaní (ďalej len Zákon o konkúrze a vyrovnaní – ZKV). Nepredpojatosť osoby konkúrného správcu je totiž základnou hmotnoprávnou podmienkou, ktorú súd musí skúmať. Za disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1, 2 zákona č. 385/2000 Z. z. sa považuje aj zavinené konanie, porušenie povinností súdcu. Je nepochybne, že za zavinené nesplnenie alebo porušenie povinností súdcu treba považovať aj postup, ktorý je v rozpore s povinnosťou, vyplývajúcou mu zo zákona. Za disciplinárne previnenie je možné považovať iba zavinené konanie. V danom prípade bola naplnená zložka vedomia aj zložka vôle, ktorú možno kvalifikovať ako vedomú nedbanlivosť, keďže sudkyňa naplnila zložku vedenia, pretože jej bolo známe, že bol podaný návrh na vylúčenie osoby konkúrného správcu, aj zložka vôle, t. j. spoliehanie sa bez primeraných dôvodov, že takéto opomenutie zákonnej povinnosti bude mať za následok ohrozenie záujmov chránených zákonom, a to § 8 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkúrze a vyrovnaní, ktoré vyžaduje, aby za správcu konkúrnej podstaty bola ustanovená iba nepredpojatá fyzická osoba. Keďže sudkyňa vôbec nerozhodla o návrhu na zbavenie funkcie správcu konkúrnej podstaty, pričom vykonávala úkony, ktorými zasahovala i do konkúrnej podstaty, porušila svoju povinnosť súdcu, stanovenú v § 30 ods. 2 písm. e) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len Zákon o sudcoch), podľa ktorého je súdca povinný dbať na to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná. Zo spisu 4 K 25/02 Krajského súdu v Bratislave mal ďalej disciplinárny senát preukázané také zavinené konanie sudkyne, ktoré malo za následok prieťahy v súdnom konaní, čo je v zmysle ustanovenia § 116 ods. 2 písm. g) závažným disciplinárnym previnením. Zo spisu jednoznačne vyplynulo, že posledný úkon sudkyne bol vykonaný 19. mája 2003, keď sa uskutočnilo prieskumné pojednávanie a vo veci nekonala do dňa previerky Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Vo veci teda

sudkyňa naplnila ako zložku vedenia, pretože jej bolo známe, že od 19. mája 2003 nekonala, tak i zložku vôle, pretože sa bez primeraných dôvodov spoliehala, že k prieťahom v danej veci nedôjde. Vykonaným dokazovaním sa nepreukázala obrana sudkyne o tom, že by prieťahy vo veci spôsobila svoju nečinnosťou správkyňa konkúrnej podstaty, ktorá bola súčasťou urgovaná súdom ohľadne súčinnosti, avšak v predchádzajúcim štádiu konania, no sudkyňa nekonala ani po podaní správy nezávislého auditora zo dňa 15. mája 2003, pričom v spise sa nenachádza zmienka o tom, že v uvedenom období by bola správkyní konkúrnej podstaty uložená nejaká povinnosť, ktorej nesplnenie by bránilo riademu pokračovaniu vo veci. Dôvodom pre zbavenie sa zodpovednosti sudkyne za disciplinárne previnenie nemôže byť ani jej obrana o celkovom stave nevybavených vecí na konkúrnom oddelení Krajského súdu v Bratislave. Z prehľadu o stave vybavovania agenda sudkyne za rok 2003 vyplýnulo, že priemerne mesačne vybavila 9,5 vecí, pričom podľa svedeckej výpovede JUDr. [REDAKCIJA] ktorá vykonávala funkciu predsedníčky Krajského súdu v Bratislave v uvedenom období, sa považoval za priemerný výkon okolo 10 vecí mesačne. Za týchto okolností nie je možné v danej veci vylúčiť vôlevu zložku vecí mesačne. Za týchto okolností nie je možné v danej veci vylúčiť vôlevu zložku zavinenia, vo forme vedomej nedbanlivosti. Vzťah sudkyne k pracovným zavineniam bol vo všeobecnosti hodnotený predsedníčkou krajského súdu kladne, povinnostiam bol vo všeobecnosti hodnotený predsedníčkou krajského súdu kladne, čo zohľadnil disciplinárny senát pri rozhodovaní o disciplinárnom opatrení, keď sudkyňa uložil disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. b) Zákona o súdoch na dolnej hranici sadzby za závažné disciplinárne previnenie, ktoré pokrylo aj disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona. Konaním označeným pod bodmi 1, 3, 6, 7B a 8 návrhu sa disciplinárne obvinená sudkyňa nedopustila disciplinárneho previnenia. Z predložených listinných dôkazov – žiadostí o ustanovenie správcu, ako aj zo svedeckej výpovede JUDr. [REDAKCIJA] bolo jednoznačne zistené, že sudkyňa požiadala v týchto veciach o ustanovenie správcu konkúrnej podstaty spôsobom, ktorý bol v súlade s Opatrením predsedníčky Krajského súdu v Bratislave č. 9 z 11. októbra 2001, keď do poznámky napísala meno správcu, ktorý bol navrhnutý veriteľom, prípadne iným subjektom v konaní, konala v súlade so zaužívanou praxou, keďže práve pre takéto účely slúžila poznámka a to podľa zhodného názoru súdov ako i predsedníčky Krajského súdu v Bratislave, prezentovaných na pracovných poradách súdov. V týchto prípadoch rozhodla o osobe správcu svojím súhlasom s osobou navrhnutou v poznámke predsedníčka krajského súdu. Sudkyňa preto takýmto konaním nemohla porušiť žiadnu povinnosť, vyplývajúcu jej zo zákona ani opatrenia predsedníčky súdu. Závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. f) ako dôsledok svojovoľného rozhodnutia súdca, ktoré zjavne nemá oporu v právnom poriadku, ak týmto rozhodnutím súdca spôsobí značnú škodu alebo iný obzvlášť závažný následok, sa sudkyňa nedopustila ani konaním, označeným pod bodmi 2, 4, 5, 7A návrhu, keď v konkúrnych veciach, vedených na Krajskom súde v Bratislave pod spisovou značkou 4 K 190/97, 4 K 88/02, 4 K 89/02, 4 K 22/03 ustanovila do konkúrného konania správcov konkúrnych podstát bez žiadosti o ustanovenie a v rozpore s § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb. V týchto veciach disciplinárne stíhaná sudkyňa ustanovila správcov konkúrnej podstaty na základe vlastného výberu bez toho, aby požiadala o súčinnosť správu súdu. Takýto postup nie je možné kvalifikovať ako svojovoľné rozhodnutie v zmysle § 116 ods. 2 písm. f) zákona. V tejto súvislosti disciplinárny súd poukázal na čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na nezávislosť súdov tým, že pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom. Kto môže byť ustanovený za správca konkúrnej

prevedené na iný subjekt. Správca konkúrnej podstaty v zmysle § 17 a následne. Zákona o konkúrze a vyrovnaní zaradí do konkúrnej podstaty každú vec, o ktorej má za to, že patrí alebo môže patriť do podstaty, aj keď vzniknú pochybnosti o tom, či do podstaty skutočne patria. Osoba, ktorá si na vec uplatňuje nárok, je oprávnená podať vylúčovaci žalobu (§ 19 ods. 2 zákona). Sudkyňa v danom prípade konala striktne v zmysle § 19 ods. 2 Zákona o konkúrze a vyrovnaní, pričom postup, ktorého sa v bode 7D dovoláva navrhovateľ, nevyplýva pre súd zo žiadneho zákonného ustanovenia. Za disciplinárne previnenie nepovažoval disciplinárny senát ani postup sudkyne v konkúrnej veci vedenej pod spisovou značkou 4 K 84/02, keď sudkyňa opäťovne vyzývala úpadcu, aby preukázal, že pohľadávku uhradil. Zo spisu vyplynula odôvodnenosť takéhoto postupu tým, že dlužník vo svojich podaniach poukazoval na plnenie pohľadávok v iných veciach. Za disciplinárne previnenie nepovažoval disciplinárny senát konanie sudkyne v konkúrnej veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod spisovou značkou 4 K 25/02, kde sudkyňa nerozhodla v zmysle § 10 ods. 3 Zákona o konkúrze a vyrovnaní, ktorí konkúrni veritelia môžu hlasovať. Takéto konanie sice vykazuje materiálne znaky disciplinárneho previnenia, spočívajúce v porušení povinnosti vyplývajúcej zo zákona, avšak nebola preukázaná forma zavinenia, a to ako v oblasti vedenia, tak ani v oblasti vôle. Keďže sudkyňa naplnila len pojmové znaky disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) Zákona o súdoch konaním označeným pod bodom 7C návrhu, a to vo veci 4 K 22/03 a závažného disciplinárneho previnenia vo veci 4 K 25/02 podľa § 116 ods. 2 písm. g) Zákona o súdoch, bola uznaná vinnou z týchto disciplinárnych previnení a bolo jej uložené disciplinárne opatrenie tomu primerané, pričom pri ukladaní disciplinárneho opatrenia prihliadol disciplinárny senát na hodnotenie sudkyne predsedníčkou Krajského súdu v Bratislave, ako aj na stav vybavovania agendy zistený v priebehu disciplinárneho konania.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie navrhovateľ i disciplinárne stíhaná sudkyňa.

Navrhovateľ – minister spravodlivosti Slovenskej republiky nesúhlasiel s rozhodnutím prvostupňového disciplinárneho súdu s poukazom na nedostatočne zistený skutkový stav, nedostatočné dokazovanie a následné rozhodnutie disciplinárneho súdu. Návrhom na začatie disciplinárneho konania zo dňa 4. júna 2004 žadal uznať sudkyňu Krajského súdu v Bratislave JUDr. [red] za vinnú, pretože

1. v konkúrnej veci úpadcu [red] so sídlom [red] Bratislava, vedenej na Krajskom súde [red] pod sp. zn. 4 K 79/02, vydala dňa 16. apríla 2003 opatrenie č.k. 4 K 79/02-40, ktorým súd ustanovil do konkúrneho konania za osobitného správca konkúrnej podstaty na speňažovanie majetku úpadcu a vedenie ekonomickej agendy JUDr. [red] [red] zapísaného v zozname podľa § 2 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb. (ďalej len vyhlášky MS SR), pričom tento bol ustanovený do funkcie v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 Zákona o konkúrze a vyrovnaní a § 11 ods. 3 vyhlášky MS SR a zároveň bez žiadosti v zmysle Opatrenia č. 9 predsedníčky Krajského súdu v Bratislave z 11. októbra 2001 (ďalej len Opatrenia č. 9).

2. v konkúrnej veci úpadcu [red] vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4 K 190/97, vydala dňa 22. septembra 2003

uznesenie č.k. 4 K 190/97-109, ktorým súd menoval do funkcie správcu konkurznej podstaty [REDACTED], so sídlom [REDACTED], zapísaného v zozname správcov konkurznej podstaty vedenom na Krajskom súde v Bratislave podľa § 2 písm. b) vyhlášky MS SR, pričom bol tento ustanovený do funkcie v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 ZKV a § 11 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Zákona o konkurze a vyrovnaní, podľa ktorého môže byť za správcu konkurznej podstaty ustanovená výlučne osoba zapísaná do zoznamu podľa § 2 písm. a) citovanej vyhlášky a zároveň bez žiadosti v zmysle Opatrenia č. 9,

3. v konkurznej veci úpadcu [REDACTED]

[REDACTED], vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8 K 81/02 na základe žiadosti o pridelenie osobitného správcu konkurznej podstaty z 3. októbra 2003, v ktorej sudkyňa uviedla, že „na základe predchádzajúcich skúseností navrhuje [REDACTED], vydala dňa 7. októbra 2003 uznesenie č.k. 8 K 81/02-314, ktorým súd ustanovil do konkurzného konania za osobitného správcu konkurznej podstaty pre odbor správy pohľadávok [REDACTED], so [REDACTED] pričom tento bol ustanovený do funkcie v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 Zákona o konkurze a vyrovnaní a § 11 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 493/1991 Zb.,

4. v konkurznej veci úpadcu [REDACTED]

[REDACTED], vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4 K 8/02, vydala dňa 10. februára 2004 uznesenie č.k. 4 K 88/02-37, ktorým súd menoval do funkcie predbežného správca konkurznej podstaty [REDACTED], so sídlom [REDACTED] zapísaného v zozname správcov konkurznej podstaty vedenom na Krajskom súde v Bratislave podľa § 2 písm. b) vyhlášky MS SR, pričom tento bol ustanovený do funkcie v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 Zákona o konkurze a vyrovnaní a § 11 ods. 1 vyhlášky MS SR, podľa ktorého môže byť za predbežného správcu konkurznej podstaty ustanovená výlučne osoba zapísaná do zoznamu podľa § 2 písm. a) citovanej vyhlášky a zároveň bez žiadosti v zmysle Opatrenia č. 9,

5. v konkurznej veci úpadcu [REDACTED]

[REDACTED], vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4 K 89/02, vydala dňa 21. januára 2004 uznesenie č.k. 4 K 89/02-44, ktorým súd menoval do funkcie predbežného správca konkurznej podstaty Mgr. [REDACTED] zapísaného v zozname správcov konkurznej podstaty, vedenom na Krajskom súde v Bratislave podľa § 2 písm. b) vyhlášky MS SR, pričom tento bol ustanovený do funkcie v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 Zákona o konkurze a vyrovnaní a § 11 ods. 1 vyhlášky MS SR, podľa ktorého môže byť za predbežného správcu konkurznej podstaty ustanovená výlučne osoba zapísaná do zoznamu podľa § 2 písm. a) citovanej vyhlášky a zároveň bez žiadosti v zmysle Opatrenia č. 9,

6. v konkurznej veci úpadcu [REDACTED]

vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4 K 55/01, vydala dňa 27.6.2002 uznesenie č.k. 4 K 55/01-21, ktorým súd ustanovil do konkurzného konania za osobitného správcu konkurznej podstaty na odbor správy predaja majetku J. [REDACTED] (zapisaný v zozname podľa § 2 písm. a) vyhlášky MS SR), pričom tento bol ustanovený do funkcie v rozpore

s ustanovením § 8 ods. 1 Zákona o konkurze a vyrovnaní a § 11 ods. 3 vyhlášky MS SR a zároveň bez žiadosti v zmysle Opatrenia č. 9,

7A. v konkursnej veci úpadcu [REDACTED], [REDACTED] vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4 K 22/03, vydala dňa 21. mája 2003 uznesenie č.k. 4 K 22/03-53, ktorým súd ustanovil do konkurného konania za predbežného správca konkursnej podstaty [REDACTED] pričom tento bol komerčného právnika, [REDACTED] pričom tento bol ustanovený do funkcie v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 Zákona o konkurze a vyrovnaní a § 11 ods. 3 vyhlášky MS SR,

7B. v konkursnej veci úpadcu [REDACTED] vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4 K 22/03, vydala dňa 24. septembra 2003 uznesenie č.k. 4 K 22/03-97, ktorým súd ustanovil do konkurného konania za osobitného správca konkursnej podstaty pre oblasť správy pohľadávok a oblasť správy nakladania s majetkom pred vyhlásením konkuru – odporovateľnosť právnych úkonov JUDr. [REDACTED] komerčného právnika, so s. [REDACTED] (zapisaný v zozname podľa § 2 písm. a) vyhlášky MS SR), pričom tento bol ustanovený do funkcie v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 Zákona o konkurze a vyrovnaní a § 11 ods. 3 vyhlášky MS SR. V žiadosti o jeho ustanovenie z 22. septembra 2003 sudkyňa uviedla, že žiada o jeho ustanovenie na základe predloženého návrhu najväčšieho veriteľa, rovnako jeho ustanovenie odôvodnila v uznesení č.k. 4 K 22/03-97 z 24. septembra 2003,

7C. v tej istej konkursnej veci napriek skutočnosti, že dňa 1. decembra 2003 bolo súdu doručené podanie úpadcu, označené ako „Návrh na zbavenie funkcie osobitného správca JUDr. [REDACTED]

[REDACTED] v ktorom bolo poukázané na skutočnosť, že [REDACTED] nespĺňa zákonom ustanovenú podmienku podľa § 8 ods. 1 Zákona o konkurze a vyrovnaní, nespĺňa predpoklady pre výkon funkcie v konkursnej veci, nakoľko má k navrhovateľovi blízky vzťah a nie je zárukou nepredpojatosti a objektivity voči ostatným veriteľom dlžníka a zároveň bolo výslovne poukázané na skutočnosť, že v čase od 12. decembra 2000 do 12. júna 2001 vykonával funkciu predsedu dozornej rady navrhovateľa a dňa 30. januára 2004 bolo súdu doručené podanie advokátskej kancelárie [REDACTED] označené ako „Podnet na zbavenie funkcie osobitného správca pre oblasť správy pohľadávok a oblasť nakladania s majetkom pred vyhlásením konkuru – odporovateľnosť právnych úkonov – [REDACTED]

[REDACTED] postupom v zmysle § 8 ods. 5 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov“, ktoré advokát [REDACTED] podal ako právny zástupca konkurných veriteľov [REDACTED]

bytom [REDACTED] a v ktorom poukázal, že existujú nevyvrátitelné pochybnosti, ktoré odôvodňujú postup podľa § 8 ods. 5 Zákona o konkurze a vyrovnaní a ktorých existencia spochybňuje súlad ustanovenia osobitného správca do funkcie s dielnicou § 8 ods. 1 tretia veta Zákona o konkurze a vyrovnaní a uviedol, že JUDr. [REDACTED] bol v čase od 12. decembra 2000 do 12. júna 2001 predsedom dozornej rady obchodnej spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] a práve táto spoločnosť podala návrh na vyhlásenie konkuru voči úpadcovovi a že si spoločnosť Merkuria, a.s. prihlásila svoju pohľadávku vo výške 21.166.079,45 Sk, pričom vznik tejto pohľadávky sa datuje a napriek

skutočnosti, že v úradnom zázname spisanom dňa 8. marca 2004 v kancelárii zákonnej súdkyne, do ktorej sa osobitný správca JUDr. [red] dostavil za účelom „podania vysvetlenia zaradenia majetku – byty do konkúrnej podstaty, ako aj zaradenia garážových boxov do predaja“, bolo uvedené, že osobitný správca predloží súdu podrobnu správu v lehote 10 dní a osobitný správca takúto správu súdu nepredložil, nepostupovala v súlade s ustanovením § 8 ods. 5 Zákona o konkúrze a vyrovnaní, podľa ktorého z dôležitých dôvodov môže súd na návrh úpadcu alebo správcu alebo aj bez návrhu zbaviť správca funkcie a nezbavila JUDr. [red] funkcie osobitného správcu, dokonca o vyššie uvedenom návrhu úpadcu na zbavenie funkcie osobitného správcu nerozhodla vôbec,

7D. v tej istej konkúrnej veci na základe podania správca konkúrnej podstaty [red], označeného JUDr. [red], ako „Zaradenie nehnuteľných vecí do súpisu konkúrnej podstaty úpadcu“, doručeného súdu 17. februára 2004, v ktorom správca uviedol, že zaraduje v tomto podaní označené nehnuteľnosti vedené na katastrálnom úrade v Bratislave, Správe katastra Bratislava IV, zapisané na [red] k. ú. [red] do konkúrnej podstaty, pretože boli prevedené na spoločnosť [red] na základe Zmlúv o postúpení práv a povinností zo dňa 27. marca 2002 a zo dňa 3. apríla 2002 v rozpore so zákonom na základe absolútne neplatného právneho úkonu, a preto aj následné prevody týchto nehnuteľností sú neplatné a z uvedeného dôvodu tento majetok patrí do konkúrnej podstaty úpadcu SBD Viktoria a žiadal súd, aby vyzval jednotlivých vlastníkov, zapisaných na liste vlastníctva, aby v zmysle ustanovenia § 19 ods. 2 Zákona o konkúrze a vyrovnaní v súdom stanovenej lehote podali proti správcovi žalobu o vyňatie tej-ktorej veci zo súpisu konkúrnej podstaty, vydala výzvy, datované dňom 26. februára 2004, ktorými uložila vlastníkom nehnuteľností, aby si v lehote 30 dní odo dňa doručenia výzvy uplatnili svoje právo na súde žalobou smerujúcou proti správcovi konkúrnej podstaty, ktorá musí mať náležitosť v zmysle § 79 O.s.p., pričom bližšie sama neskúmala a ani nepožiadala správcu, resp. osobitného správcu o správu, resp. vyjadrenie k dôvodu správcom tvrdenej absolútnej neplatnosti a až v úradnom zázname, spisanom dňa 8. marca 2004 v kancelárii zákonnej súdkyne, do ktorej sa osobitný správca JUDr. [red] dostavil za účelom „podania vysvetlenia zaradenia majetku – byty do konkúrnej podstaty, ako aj zaradenia garážových boxov do predaja“, bolo uvedené, že osobitný správca predloží súdu podrobnu správu v lehote 10 dní,

8. v konkúrnej veci úpadcu [red] vedenej [red] na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4 K 13/02, vydala dňa 1. augusta 2002 opatrenie č.k. 4 K 13/02-131, ktorým súd ustanovil do konkúrneho konania do funkcie osobitného správca konkúrnej podstaty pre odbor správy na vymáhanie a predaj pohľadávok a pre postup podľa § 15 Zákona o konkúrze a vyrovnaní JUDr. [red] (zapisaný v zozname podľa § 2 písm. a) vyhlášky MS SR), pričom tento bol ustanovený do funkcie v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 Zákona o konkúrze a vyrovnaní a § 11 ods. 3 vyhlášky MS SR a zároveň bez žiadosti v zmysle Opatrenia č. 9,

9A. v konkúrnej veci úpadcu [red] vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4 K 84/02, vydala dňa 11. februára 2004 opatrenie č.k. 4 K 84/02-286, ktorým súd ustanovil do

konkurzného konania do funkcie osobitného správcu konkúrnej podstaty pre odbor správy speňažovanie konkúrnej podstaty úpadcu Ing. [REDACTED] so sídlom [REDACTED] a osobitného správcu konkúrnej podstaty pre odbor správy odpovedateľnosť právnych úkonov úpadcu, uskutočnených pred vyhlásením konkuru [REDACTED], pričom osobitní správcovia boli ustanovení do funkcie v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 Zákona o konkurse a vyrovnaní a § 11 ods. 3 vyhlášky MS SR. V žiadosti o ich ustanovenie z 11. februára 2004 sudkyňa uviedla, že žiada o ich ustanovenie na návrh najväčšieho veriteľa [REDACTED] (rovnako ich ustanovenie odôvodnila v opatrení č.k. 4 K 84/02-286 z 11. februára 2004) a správcovia v tejto žiadosti boli označení ako osobitní správcovia s poznámkou „čiastkový“ následne: [REDACTED]. Obaja správcovia boli ustanovení mimo poradia pod číslami, pod ktorými nie sú vedení v žiadnom zozname,

9B. v tej istej konkúrnej veci (návrh na vyhlásenie konkuru bol podaný dňa 27. novembra 2002, navrhovateľ [REDACTED] pohľadávka bola postúpená [REDACTED] sudkyňa napriek podaniu úpadcu, doručeného súdu dňa 2. januára 2003, v ktorom tento uvádza, že pohľadávka veriteľa bola uhradená dňa 18. decembra 2002, čo zdokladoval i výpisom z účtu dílníka, zároveň uviedol, že s ďalšími dvoma veriteľmi, označenými v návrhu, má uzavreté splátkové kalendáre, a preto nie je dôvod na vyhlásenie konkuru, opäťovne dňa 15. apríla 2003 vyzval úpadcu, aby preukázal, že pohľadávku voči spoločnosti [REDACTED] uhradil. Návrh na vyhlásenie konkuru bol dňa 7. mája 2003 uznesením, ktoré sa stalo právoplatné dňa 25. júna 2003, zamietnutý. Napriek tomu, dňa 6. júna 2003, pred právoplatnosťou uznesenia o zamietnutí konkuru, ustanovila sudkyňa do funkcie predbežného správcu konkúrnej podstaty [REDACTED]. Uznesenie sa stalo právoplatné dňa 26. júna 2003.

10A. v konkúrnej veci úpadcu [REDACTED], vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4 K 25/02 na schôdzi konkúrnych veriteľov, konanej dňa 3. marca 2003, ktorá sa konala podľa § 20 Zákona o konkurse a vyrovnaní napriek tomu, že sa nekonalo v predmetnej veci prieskumné pojednávanie, nerozhodla v zmysle § 10 ods. 3 Zákona o konkurse a vyrovnaní, ktorí konkúrni veritelia môžu hlasovať, v zápisnici však uviedla, že schôdza konkúrnych veriteľov je uznášaniaschopná a následne bol na tejto schôdzi konkúrnych veriteľov schválený plán speňaženia,

10B. v tej istej konkúrnej veci sudkyňa od 19. mája 2003 nekoná do súčasnosti a je v nej nečinná,

a teda z konania sudkyne opísaného pod bodmi 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7A, 7B, 8, 9A vyplýva, že správcovia konkúrnej podstaty boli súdom ustanoveni do konkúrnych konaní v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 Zákona o konkurse a vyrovnaní a § 11 vyhlášky MS SR, zároveň v prípadoch pod bodmi 1, 2, 4, 5, 6, 8 v rozpore s Opatrením č. 9 predsedníčky Krajského súdu v Bratislave z 11. októbra 2001, ktoré upravuje postup ustanovenia správcov konkúrnej podstaty do konkúrnych konaní v zmysle § 11 a § 11c ods. 4 vyhlášky MS SR č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Zákona o konkurse a vyrovnaní, a teda sudkyňa opakovane zavinene porušila a nesplnila povinnosti súdcu, ktoré jej ukladajú citované

ustanovenia a rozhodnutia, ktorými boli správcovia súdom ustanovení do funkcie, zjavne nemajú oporu v právnom poriadku. Zároveň sudkyňa týmto svojim správaním (ako aj správaním uvedeným pod bodmi 7C, 7D, 9B, 10A) vzbudila oprávnenú pochybnosť o jej svedomitosti, nestrannosti pri rozhodovaní a o nezaujatosti voči účastníkom konania a konaním pod bodom 10B zavinene porušila povinnosť súdci podľa § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o súdoch v pridelených veciach konáť plynulo bez zbytočných prieťahov, čím naplnila pojmové znaky závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 v spojení s ods. 2 Zákona o súdoch v znení účinnom do 31. októbra 2003 a pojmové znaky závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) a písm. b) v spojení s ods. 2 písm. b) a § 116 ods. 2 písm. f) a písm. g) Zákona o súdoch v znení účinnom od 1.11.2003, za čo jej bolo navrhnuté disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. c) citovaného zákona, účinného od 1. novembra 2003, a to odvolanie z funkcie súdca. Poukázal na návrh na začatie disciplinárneho konania, v ktorom sú jednotlivé skutky presne špecifikované, skutkovo i právne odôvodnené a na to, že tieto neboli v priebehu disciplinárneho konania vyvrátené. Disciplinárny senát pri zistení skutkového stavu v bodech 1, 6 a 8 nesprávne uzavrel, že sudkyňa požiadala o pridelenie správcov konkurzných podstát správu súdu, pretože v týchto prípadoch jej žiadosti neexistujú. Disciplinárny senát nesprávne zistil skutkový stav a navrhol ho zopakovať. Nepovažoval za správny postup disciplinárneho senátu, ktorý vo svojom rozhodnutí vyslovil neplatnosť ustanovení § 11 vyhlášky č. 493/1991 Zb. pre rozpor so zákonom č. 328/1991 Zb. a konštatoval, že nerešpektovanie príslušných ustanovení vyhlášky disciplinárne obvinenou sudkyňou nemôže v žiadnom prípade zakladať jej disciplinárne previnenie. Navrhovateľ namietal, že v tejto časti je rozhodnutie disciplinárneho súdu v priamom rozpore s čl. 125 ústavy, ale nemá oporu v právnom poriadku a odporuje základným ústavným princípm a právnym zásadám platným v práve Slovenskej republiky. Právomoc rozhodovať o súladnosti právnych predpisov má výlučne Ústavný súd Slovenskej republiky ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti, a preto disciplinárny súd nemohol vychádzať z neplatnosti uvedenej vyhlášky. Zdôraznil, že disciplinárne obvinená sudkyňa vo väčšej časti konkurzných konaní pri ustanovovaní správcov konkurzných podstát postupovala podľa príslušných ustanovení vyhlášky a vo veciach, ktoré sú obsahom tohto disciplinárneho konania, vedome postupovala v rozpore s právnymi predpismi. Nestotožnil sa s právnou kvalifikáciou skutku, uvedeného pod bodom 7C disciplinárneho návrhu, pretože ho považoval za závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a), b) v spojení s ods. 2 písm. b) Zákona o súdoch v znení od 1.11.2003. Meno osobitného správcu JUDr. [REDACTED] vpísala sama sudkyňa do kolonky, ktorú môže vyplňovať výlučne kancelária predsedu súdu pre obchodný úsek, čo dokazuje, že za správcu chcela za každú cenu ustanoviť JUDr. [REDACTED] i keď zo založeného výpisu z obchodného registra v konkurznom spise musela vedieť, že JUDr. [REDACTED] vykonával v období od 12. decembra 2000 do 12. júna 2001 funkciu predsedu dozornej rady tejto spoločnosti. Napriek tomu o vznesenom návrhu úpadcu ako aj návrhu právneho zástupcu [REDACTED] na zbavenie funkcie osobitného správcu z dôvodu predpojatosti sudkyňa nielen že nerozhodla, ale vo veci urýchlene ďalej s týmto správcom konala, vykonávala závažné úkony, keď dňa 16. februára 2004 vydala opatrenie o schválení predaja majetku úpadcu. Uvedené skutočnosti považoval za príťažujúce okolnosti pri posudzovaní predmetného disciplinárneho skutku, ktoré zásadným spôsobom poukazujú na zvýšenú škodlivosť v konaní sudkyne vzhľadom na spôsob jej konania, mieru zavinenia a povahu porušenej povinnosti, ktoré konanie

napĺňa znaky závažného disciplinárneho previnenia. K bodu 7D uviedol, že súd je povinný dohliadať nad zákonnosťou postupu správcu v konaní podľa § 12 ZKV a je povinnosťou súdu využívať nástroje tam uvedené. Nedostatočným dohľadom spôsobila, že do podstaty bol zahrnutý majetok bez toho, aby sama bližšie skúmala dôvodnosť, alebo toto požadovala od správcu, resp. od osobitného správcu JUDr. [REDACTED] ktorý bol práve na uvedenú oblasť ustanovený. Až po vydaní uvedených výziev dňa 8. marca 2004 uložila osobitnému správcovi úpadcu JUDr. [REDACTED] povinnosť predložiť podrobnu správu o zaradení bytov do konkúrnej podstaty úpadcu. Toto správanie a konanie disciplinárne obvinenej sudkyne je prejavom jej zaujatosti v tomto konaní a porušením zákonnej povinnosti súdcu dbať na to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná, čo skonštatoval aj disciplinárny senát. Sudkyňa svojím správaním a konaním v priebehu tohto konkúrzného konania porušila a nesplnila svoje povinnosti súdcu, keď vzbudila oprávnenú pochybnosť o svojej svedomitosti, nestrannosti pri rozhodovaní a nezaujatosti voči účastníkom konania. Čo sa týka skutku uvedeného pod bodom 9B, svojím konaním prejavila zrejmú snahu dosiahnuť vyhlásenie konkúru na spoločnosť [REDACTED], napriek tomu, že doklady v spise preukazovali nedôvodnosť takéhoto postupu. Pokiaľ ide o bod 10A, zo zápisnice vyplýva, že schôdza konkúrzných veriteľov je uznášaniaschopná a následne bol schválený plán a mimo poradia ich zápisu, išlo opakovane o tie isté osoby, čo vzbudzuje dôvodnú obavu, že tak robila s úmyslom ich zvýhodnenia vo vybraných konkúrzných veciach. Uvedený postup je netransparentný, vytvára právnu neistotu a nerovnosť v postavení správcov. Rozhodnutím súdcu, ktoré nemá oporu v právnom poriadku, vždy nastáva následok, ktorým je pochybnosť, či štát, v ktorého mene vystupuje, zotrvava na principoch právneho štátu. V uvedených prípadoch preto sudkyňa svojím postupom naplnila pojmové znaky závažného disciplinárneho previnenia.

Disciplinárne stíhaná sudkyňa nesúhlasila s rozhodnutím disciplinárneho súdu, ktorým bola uznaná za vinnú zo závažného disciplinárneho previnenia, keď poukázala na to, že na daný prípad je potrebné použiť Zákon o súdoch v znení do 1. novembra 2003. Disciplinárny súd sa citovanými ustanoveniami dôsledne neriadił a pokiaľ ju uznal za vinnú, porušil zákon. K veci 4 K 22/03 uviedla, že podania označené ako návrh na zbavenie funkcie osobitného správca konkúrnej podstaty JUDr. [REDACTED] boli doručené Krajskému súdu v Bratislave

1. decembra 2003 a 30. januára 2004. Po obdržaní uvedených podani požiadala o vyjadrenie JUDr. [REDACTED] ktoré obdržala 17. februára 2004. O podaniach nestihla rozhodnúť, pretože spisový materiál bol vyžiadany Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, kde sa nachádzal od 1. marca 2004 do 22. decembra 2004. V rozhodnom období čerpala riadnu dovolenkú a to od 22. decembra 2003 do 5. januára 2004 a od 24. februára 2004 do 25. februára 2004 a okrem toho čerpala i voľno na ošetrovanie člena rodiny od 12. januára 2004 do 19. januára 2004. Nie je preto pravdou, že by sa nezaoberala návrhom úpadcu, ktorý bol právne relevantný v súlade s § 8 ods. 5 Zákona o konkúrze a vyrovnaní, vykonala všetky nevyhnutné postupy za účelom zákonného rozhodnutia o jeho návrhu, pričom rozhodnúť nestihla, pretože bol spis predložený navrhovateľovi. Poukázala na to, že

žiadna právna norma neurčuje, v akej lehote má rozhodnúť o návrhu, ktorý je predmetom veci, pričom vykonávané úkony súdu nemali vzťah k osobe osobitného správcu konkúrnej podstaty. Tako sa disciplinárny súd pri rozhodovaní o tom, či sa dopustila disciplinárneho previnenia, dopustil nesprávneho právneho hodnotenia jej konania, resp. nečinnosti. Čo sa týka veci 4 K 25/02, preto, že od 19. mája 2003 nevykonala žiadna úkon, jej zaviné konanie by malo mať za následok prieťahy v súdnom konaní v dĺžke 10 mesiacov. Ustanovenie § 116 Zákona o sudcoch rozlišuje disciplinárne previnenie a závažné disciplinárne previnenie. Za závažné disciplinárne previnenie je možné považovať iba zaviné konanie. Zavinenie je vnútorný, psychický stav disciplinárne obvineného súdu k skutkovým zložkám daného disciplinárneho previnenia. Právna teória, ako aj právo de lege lata rozlišuje zavinenie úmyselné a nedbanlivé. Zavinenie úmyselné, ako aj nedbanlivé, je vybudované na zložke vedomia a zložke vôle. Zložka vedomia zahŕňa vnímanie človeka ako odraz predmetov, javov, ktoré vnímal skôr, alebo ku ktorým dospel vlastným úsudkom na základe znalostí a skúsenosti. Zložka vôle zahrňuje predovšetkým chcenie alebo uzrozumenie (u úmyselného zavinenia), u vedomej nedbanlivosti zavinenia pri spoľahlnutí sa bez primeraných dôvodov, že k porušeniu či ohrozeniu záujmov chránených zákonom nedôjde. Dôsledkom toho je, že forma zavinenia a jej kvalifikovanie ako závažné disciplinárne previnenie vo vzťahu k dôsledkom definovaným v ustanovení § 116 ods. 2 písm. g) zákona „prieťahy v súdnom konaní“ je vo vzťahu k zavineniu rozhodujúcim kritériom, a to bez zreteľa na to, že gramatický výklad ustanovenia § 116 ods. 2 písm. b) by mohol zvádzat k záveru, že pre túto kvalifikáciu je rozhodujúci iba následok – prieťahy a nie forma subjektívnej zodpovednosti (zavinenie úmyselné – nedbanlivostné). Takýto výklad by pri disciplinárnom previnení znamenal negáciu rozlišovania zavinenia úmyselného a nedbanlivostného. Všeobecné ponímanie naplnenia predpokladov subjektívnej stránky (zavinenia) bez ohľadu na jeho formu, by totiž znamenal rovnaký postih chceného protiprávneho konania, ako aj nedbanlivostného protiprávneho konania. V danej veci pri posudzovaní zavinenia nepochybne naplnila zložku vedenia. Bol jej totiž známy stav jednotlivých pridelených vecí, teda aj veci 4 K 25/02. Nebola však naplnená aj vôle zložka zavinenia vo forme úmyselného zavinenia, t. j. chcenia spôsobiť prieťahy v konaní, resp. pri vedomej nedbanlivosti spoliehanie sa bez primeraných dôvodov na to, že k prieťahom v danej veci nedôjde. V disciplinárnom konaní nebolo preukázané, že by nekonala v pridelenej veci zo subjektívnych dôvodov. Naopak, vyvinula maximálne úsilie na to, aby znížila počet pridelených vecí. Po nástupe po polročnej materskej dovolenke – 1. septembra 2001 ju v zásade počkali všetky pridelené veci. Nemožno jej vyčítať nedostatok úsilia pri vybavovaní pridelenej agendy, pretože riadne využívala rozvrhom práce pridelené pojednávacie dni a podávala výkony zodpovedajúce jej pracovnému začačeniu. Uvedené potvrdila aj bývalá predsedníčka Krajského súdu v Bratislave JUDr. ██████████ Poukázala na časový úsek justičných prázdnin a jej nárok na čerpanie zákonnej dovolenky a s tým súvisiace obmedzenia pracovného výkonu. Žiadala, aby odvolací disciplinárny súd napadnuté rozhodnutie zrušil a v celom rozsahu ju spod návrhu osloboďil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolaci disciplinárny súd zistil, že odvolanie podali účastníci tohto konania v zákonom stanovenej lehote, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu súdkyne, a to najmä v súvislosti s uložením druhu a výmery trestu možno vyhovieť.

V danej veci bola sudkyňa obvinená za disciplinárne previnenie, ktoré navrhovateľ považoval za závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 v spojení s ods. 2 Zákona o sudcoch v znení účinnom do 31. októbra 2003 a závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a) a písm. b) v spojení s ods. 2 písm. b) a § 116 ods. 2 písm. f) a g) Zákona o sudcoch v znení účinnom od 1. novembra 2003. Prvostupňový disciplinárny senát uznal sudkyňu vinnou z disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) Zákona o sudcoch za postup v konkúrnej veci sp. zn. 4 K 22/03 a zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. g) zákona č. 385/2000 Z. z., v konkúrnej veci sp. zn. 4 K 25/02 Krajského súdu v Bratislave, keď ostatné namietané konania nepovažoval za disciplinárne previnenia.

Úvodom treba poznamenať, že konania, ktoré sú sudkyni kladené za vinu, treba posudzovať podľa právneho stavu ku dňu, kedy ku konaniu, resp. k nečinnosti došlo a podľa toho ich posúdiť bud' podľa zákona o sudcoch v znení do 30. októbra 2003 alebo v znení účinnom od 1. novembra 2003 (§ 151b ods. 5 zákona o sudcoch - prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. novembra 2003 - disciplinárne previnenia a priestupky spáchané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa posudzujú podľa doterajších právnych predpisov) a právne posúdenie namietaných porušení povinností sudkyne uskutočniť s ohľadom na aktuálne právne predpisy.

Žažiskom návrhu navrhovateľa, v súvislosti s ktorým žiadal uloženie disciplinárneho opatrenia sudkyni, a to odvolanie z funkcie sudsca, bol jej postup v konkúrnych konaniach v súvislosti s výberom osoby správcov:

bod 1.

spisová značka 4 K 79/02, opatrenie zo dňa 16. apríla 2003, osobitný správca zapísaný v zozname podľa § 2 písm. a) vyhlášky stanovený do funkcie v rozpore s § 8 ods. 1 ZKV a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb., a bez žiadosti v zmysle Opatrenia č. 9 predsedníčky Krajského súdu v Bratislave z 11. októbra 2001;

bod 2.

spisová značka 4 K 190/97, uznesenie z 22. septembra 2003 menovaný správca konkúrnej podstaty zapísaný v zozname správcov konkúrnej podstaty podľa § 2 písm. b) a nie podľa § 2 písm. a) vyhlášky MS SR, a v rozpore s § 8 ods. 1 ZKV a § 11 ods. 3 vyhlášky č. 493/1991 Zb., a bez žiadosti v zmysle Opatrenia č. 9;

bod 3.

spisová značka 8 K 81/02, osobitný správca ustanovený uznesením zo 7. októbra 2003, ustanovený do funkcie v rozpore so Zákonom o konkúrze a vyrovnaní, s vyhláškou a Opatrením č. 9;

bod 4.

spisová značka 4 K 88/02, uznesenie zo dňa 10. februára 2004, menovaný predbežný správca konkúrnej podstaty zapísaný v zozname správcov konkúrnej podstaty podľa § 2 písm. b) a nie podľa § 2 písm. a) vyhlášky MS SR, a v rozpore s § 8 ods. 1 ZKV a § 11 ods. 3 vyhl. č. 493/1991 Zb., a bez žiadosti v zmysle Opatrenia č. 9;

bod 5.

spisová značka 4 K 89/02, uznesenie zo dňa 21. januára 2004 o menovaní predbežného správcu, zapísaný v zozname správcov konkurznej podstaty podľa § 2 písm. b) a nie podľa § 2 písm. a) vyhlášky a ustanovený do funkcie v rozpore s § 8 ods. 1 Zákona o konkurze a vyrovnaní, vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb. a Opatrením č. 9;

bod 6.

spisová značka 4 K 55/01, uznesenie zo dňa 27. júna 2002, ustanovený osobitný správca konkurznej podstaty zapísaný v zozname podľa § 2 písm. a) vyhlášky MS SR v rozpore so Zákonom o konkurze a vyrovnaní, s vyhláškou a Opatrením č.9;

bod 7A.

spisová značka 4 K 22/03, uznesenie zo dňa 21. mája 2003, predbežný správca konkurznej podstaty ustanovený v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 ZKV a § 11 ods. 3 vyhlášky MS SR;

bod 7B.

spisová značka 4 K 22/03, uznesenie zo dňa 24. septembra 2003 o ustanovení osobitného správcu konkurznej podstaty zapísaného v zozname podľa § 2 písm. a) vyhlášky, v rozpore so Zákonom o konkurze a vyrovnaní a vyhláškou;

bod 8.

spisová značka 4 K 13/02, opatrenie zo dňa 1. augusta 2002 o ustanovení osobitného správcu konkurznej podstaty zapísaného v zozname podľa § 2 písm. a) vyhlášky, ustanovený do funkcie v rozpore so Zákonom o konkurze a vyrovnaní, vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR a Opatrením č. 9.;

bod 9A.

spisová značka 4 K 84/02, uznesenie zo dňa 11. februára 2004 o ustanovení osobitného správcu konkurznej podstaty pre odbor správy speňažovania konkurznej podstaty úpadcu, ako aj pre odbor správy odporovateľnosti právnych úkonov úpadcu, v rozpore so Zákonom o konkurze a vyrovnaní, vyhláškou ministerstva spravodlivosti, keď v žiadosti o ich ustanovenie z 11. februára 2004 sudkyňa uviedla, že o ich ustanovenie žiada na návrh najväčšieho veriteľa – ██████████ Obaja správcovia boli ustanovení mimo poradia pod číslami, pod ktorými nie sú vedení v žiadnom zozname.

Prvostupňový disciplinárny senát mal za to, že v súvislosti s ustanovovaním všetkých správcov konkurzных podstát ide o rozhodovaciú činnosť sudskej komisií, a preto aj vydanie rozhodnutia o ich ustanovení do funkcie nemôže byť porušením povinností, ktorých naplnenia sa navrhovateľ dovoláva. S týmto záverom prvostupňového disciplinárneho súdu možno iba súhlasíť s tým, že vydané rozhodnutia a najmä postup súdu pri ich vydávaní musí byť v súlade s právnymi predpismi. Prvostupňový disciplinárny súd ďalej ustálil to, že sudkyňa neporušila ani ustanovenia § 11 ods. 3 vyhlášky č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní, pretože toto ustanovenie bolo vydané nad rámec zmocňovacieho ustanovenia § 71 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, a preto je vykonávací predpis v tejto časti neplatný a obdobne vyhodnotil

aj záväznosť Opatrenia č. 9 predsedníčky Krajského súdu v Bratislave z 11. októbra 2001.

Odvolací disciplinárny súd si toto stanovisko prvostupňového disciplinárneho súdu plne neosvojil. Tu treba prisvedčiť odvolaniu navrhovateľa o tom, že ak sa súd v danej veci domnieva, že všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jednotlivé ustanovenia odporujú zákonom, nemôže v konaní tento predpis bez ďalšieho neaplikovať. Pri zistení rozpornosti všeobecne záväzného právneho predpisu so zákonom môže postupovať len podľa § 109 ods. 1 pism. b) druhá veta O.s.p., teda konanie prerušíť a obrátiť sa s návrhom na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy na ústavný súd. Pokial sa preto disciplinárne stiháná sudkyňa JUDr. [red] domnievala, že dané ustanovenia vyhlášky je v rozpore so Zákonom o konkurze a vyrovnaní, mohla zvolať iba postup podľa § 109 ods. 1 pism. b) druhá veta O.s.p. V opačnom prípade mala podľa sporného ustanovenia vyhlášky postupovať. Napriek tomuto konštatovaniu ale odvolací disciplinárny senát neuznal sudkyňu zo spáchania týchto skutkov vinnou s ohľadom na skutkové a právne aspekty namietaného porušenia povinností sudkyne.

Konania pod bodmi 1, 2, 3, 6, 7A, 7B, 8 spadajú do rámca ustanovenia § 116 do 30. októbra 2003 a konania pod bodmi 4, 5, 9A pod disciplinárne previnenia podľa stavu platného od 1. novembra 2003.

Podľa § 116 ods. 1 Zákona o súdoch v znení účinnom do 31. októbra 2003 disciplinárnym previnením bolo zavinené nesplnenie alebo porušenie povinnosti súdci, správanie ktoré vzbudzuje oprávnené pochybnosti o nezávislosti súdci, o svedomitosti a nestrannosti súdci pri rozhodovaní, o nezaujatosti súdci voči účastníkom konania a o úsili ukončiť súdne konanie spravodliво a bez zbytočných prieťahov. Za disciplinárne previnenie sa považovalo aj nepreukázanie požadovaných výsledkov podľa zásad hodnotenia súdov schválených podľa osobitného predpisu na základe hodnotenia práce súdci a úmyselné uvedenie nepravdivých údajov alebo nesprávnych údajov v majetkovom priznaní alebo v čestnom vyhlásení podľa § 32.

Závažným disciplinárny previnením v zmysle § 116 ods. 2 bolo vedomé porušenie povinnosti súdci rozhodovať nestranne a nezaujato. Konanie uvedené v ods. 1 bolo závažným disciplinárny previnením, ak vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia, opakovanie alebo iné príťažujúce okolnosti bola jeho škodlivosť zvýšená.

Disciplinárny previnením podľa § 116 ods. 1 pism. a) a b) Zákona o súdoch v znení od 1.11.2003 je zavinené nesplnenie alebo porušenie povinnosti súdci ako aj správanie, ktoré vzbudzuje oprávnené pochybnosti o nezávislosti a nestrannosti súdci pri rozhodovaní, o nezaujatosti súdci voči účastníkom konania a o úsili ukončiť súdne konanie spravodliво a bez zbytočných prieťahov a závažným disciplinárny previnením je predchádzajúce konanie uvedené v ods. 1, ak vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia, opakovanie alebo iné príťažujúce okolnosti, je jeho škodlivosť zvýšená.

Skutková podstata závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 pism. zákona si vyžaduje pre možnosť konštatácie, že súdca sa dopustil závažného

disciplinárneho previnenia jeho svojvoľné rozhodnutie, ktoré zjavne nemá oporu v právnom poriadku, pričom takýmto rozhodnutím sudca spôsobi značnú škodu alebo iný obzvlášť závažný následok, relevantné okolnosti sa vyhodnocujú s ohľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia, opakovanie alebo iné príťažujúce okolnosti. V disciplinárnom konaní bolo potom potrebné posúdiť svojvôľu disciplinárne stihanej sudkyne pri rozhodovaní, ktorá je zjavne výsledkom nerešpektovania právnych predpisov, je s nimi v rozpore a súčasne skúmať následok tohto konania, t.j. či takýmto rozhodnutím sudca spôsobil značnú škodu alebo iný obzvlášť závažný následok.

Prvostupňový disciplinárny senát neuznal sudkyňu za vinnú z namietaného disciplinárneho previnenia, pretože nepovažoval postup sudkyne pri stanovovaní správcov konkurznej podstaty, resp. osobitných správcov konkurznej podstaty v namietaných veciach za svojvoľné rozhodnutie, nemajúce oporu v právnom poriadku, pretože výkladom skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia mal preukázané, že disciplinárne stíhaná sudkyňa sa tohto nedopustila a to preto, že ustanovenie § 71 Zákona o konkurze a vyrovnaní zmocnilo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky na vydanie podrobnosti o zoznamoch správcov, predbežných správcov, osobitných správcov, vyrovnacích správcov, zástupcov správcov a o ich odmene v konkurznom a vyrovnacom konaní (okrem iného), pričom § 11 ods. 3 vyhlášky č. 493/1991 Zb. upravil spôsob výberu osobitných správcov a v tejto časti je právna úprava jednoznačne nad rámec zmocnenia, a preto ako taká nemôže byť právne účinná a sudkyňu nezaväzovala bez toho, aby ona sama takýmto postupom porušila svoje základné povinnosti sudskej funkcie a porušila pritom zákon.

Výklad skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia nesmie pripustiť zásah do nezávislosti a nestrannosti rozhodovacej činnosti sudskej funkcie. Disciplinárny súd je oprávnený uznať disciplinárne stíhaného sudskej funkcie za vinného len z takého disciplinárneho previnenia alebo závažného disciplinárneho zavinenia, ktoré naplnilo pojmové znaky uvedené v zákone. Nie je oprávnený posudzovať každé procesné a hmotnoprávne pochybenie sudskej funkcie pri konaní a rozhodovaní vo veciach, teda jeho zákonnosť konania a rozhodovania, ktoré je oprávnený preskúmať len súd rozhodujúci o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku. Disciplinárny súd v zmysle Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 4. marca 2002 sp. zn. PL. US 7/02 nie je totiž súčasťou všeobecného súdnictva a jeho poslaním v rámci disciplinárneho konania je pôsobiť najmä výchovne, niekedy až represívne na sudskej funkcií zbor za účelom plnenia si povinnosti uložených zákonom. Disciplinárny súd k tomu nepristúpi pri každom porušení povinnosti sudskej funkcie, ale až potom, ako porušenie povinnosti sudskej funkcie dosiahlo istú intenzitu a obsahovo – materiálne naplnilo pojmové znaky disciplinárneho previnenia.

Z povahy disciplinárneho previnenia pritom vyplýva, že ide o protispoločenský delikt nižzej závažnosti než je trestný čin. Pri výklade pojmov skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia je potrebné aplikovať pravidlá výkladu trestnoprávnej normy (jazykový, logický, systematický, historický, doslovny, extenzívny, reštikívny a in.). Pojem „svojvoľné“ rozhodnutie zákonodarca bližšie ne definuje. Preto si ho disciplinárny súd musí objasniť v rámci svojej rozhodovacej právomoci sám za pomoci pravidiel výkladu. Z gramatického hľadiska sú jeho synonymom slová, nedisciplinovaný, nespútaný, rozmarný, toto správanie charakterizuje osobu, ktorá koná tak, ako sa jej zachce - svojvoľne, bez ohľadu na okolnosti. Pod pojmom

„zjavný“ možno ako synonymá uviesť evidentný, viditeľný, zrejmý, očividný, zreteľný, nepochybny. Pri aplikácii pravidiel logického výkladu nie je naplnená skutková podstata pri každom svojvoľnom rozhodnutí, ale len pri ktorom je očividné (zreteľné), že nemá oporu v právnom poriadku. O svojvoľné rozhodnutie nepôjde v prípadoch, ak súdca aplikuje právo v rámci stanovených procesných a výkladových pravidiel, aj keby bol výklad vecne nesprávny. Stotožnenie pojmu „svojvoľné rozhodnutie“ s pojmom „nesprávny výklad“ pri posudzovaní disciplinárnej zodpovednosti súdca by znamenalo neprípustný zásah do nezávislého a nestranného rozhodovania súdu garantovaného medzinárodnými dohovormi, ústavou i Zákonom o súdoch a prísediacich (nerešpektovanie práva súdu opriet svoje rozhodnutie o svoj vlastný slobodný názor na fakty a na ich právnu stránku). Názorom súdca, ktorý nemá oporu v zákone, je názor, ktorý zákon popiera, alebo sa natoľko odchyľuje od právnej úpravy, že popiera účel a význam právnej úpravy. Pri výklade normy je prípustné vychádzať z názorov publikovaných v právnickej literatúre. V súvislosti s problémami aplikačnej praxe si súdca môže utvoriť svoj vlastný slobodný názor na riešenie prípadných problémov pri aplikácii určitého právneho predpisu, pričom publikovaná právnická literatúra by mu mohla pri výklade príslušnej právnej normy napomôcť, i keď nie je záväzná. V rozhodnutiach sa ale súdca môže na ňu odvolať a poukázať na ňu v podrobnostiach. Citovaná právnická literatúra je cenným zdrojom informácií pre súdca, najmä v prípadoch problémov v aplikačnej praxi, príp. pri nejednotnom výklade istej právnej normy, a tak mu napomáha prekonávať problémy pri aplikácii právnych predpisov.

Podľa čl. 144 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis odporuje zákonom, konanie preruší a podá návrh na začatie konania pred ústavným súdom. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky je preň i pre ostatné súdy záväzný.

Obrana disciplinárne stíhané súdkyne, že nebola viazaná postupom stanoveným v § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb. pre jej rozpor so zákonom nie je právne relevantná. Odvolací č. disciplinárny senát na rozdiel od prvostupňového disciplinárneho senátu má za to, že vyhláška je všeobecne záväzný právny predpis, ktorým je súdca v zmysle § 144 ústavy viazaný, a pokiaľ zistí rozpor všeobecne záväzného právneho predpisu so zákonom, ako sa v danom prípade domnievala súdkynia, že všeobecne záväzný právny predpis bol vydaný nad rámec zmocnenia vyplývajúceho z § 71 Zákona o konkurze a vyrovnaní, nemôže sa od jeho aplikácie pri rozhodovaní odchýliť, ale konanie podľa § 109 O.s.p. preruší a požiada o vyslovenie súladu všeobecne záväzného právneho predpisu so zákonom ústavný súd. Preto nie je možné súhlasiť s názorom, že súdca pri svojom rozhodovaní sám zvažuje súladnosť zákonov i súladnosť všeobecne záväzných právnych predpisov so zákonom a pokiaľ nesúlad zistí, všeobecne záväzný právny predpis aplikovať nebude.

Napriek tomuto konštatovaniu odvolací disciplinárny senát nezistil dôvody pre to, aby uznal disciplinárne stíhanú súdkyniu za vinnú z namietaného disciplinárneho previnenia.

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o súdoch súdca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné predpisy vykladá podľa

svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodivo, bez zbytočných prieťahov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom.

Podľa § 29a ods. 1 Zákona o sudcoch za rozhodnutie nemožno sudsču ani prísediaceho stíhať a to ani po zániku funkcie.

Disciplinárny súd nie je súdom všeobecným, a preto nemôže zasahovať do rozhodovacej činnosti sudkyne, ktorá je vyjadrením jej slobodného názoru a výsledkom jej rozhodovacej právomoci. I keď sudkyňa nerozhodla tak, ako jej to ukladal všeobecne záväzný vykonávací predpis, v danej veci ide o rozhodovaciu činnosť súdu vykonávanú v rámci jeho právomoci, pričom sudkyňa v daných veciach konala a rozhodovala ako prvostupňový všeobecný súd a dotknutí účastníci konania, ktorým boli namietané rozhodnutia doručené, mali právo podať voči nim opravný prostriedok, pokial by s rozhodnutím súdu neboli spokojní, príp. pokial by namietali porušenie zákona či vykonávacieho predpisu súdu pri rozhodovaní. Správnosť postupu sudsču potom riadnym procesným postupom posúdi odvolací súd. Jediným zákonom stanoveným procesným postupom na nápravu vydaného rozhodnutia je riadny či mimoriadny opravný prostriedok. Účastníci majú právo tento využiť a tak dosiahnuť nápravu prípadného nesprávneho a nezákonného rozhodnutia.

Úlohou disciplinárneho súdu je nielen zistiť rozhodné skutkové okolnosti a urobiť záver o tom, či tieto okolnosti napĺňajú formálne znaky disciplinárneho previnenia, ale disciplinárny súd sa musí vysporiadať aj s otázkou, či je daná aj určitá materiálna podmienka disciplinárneho previnenia, teda je potrebné prihliadnuť k okolnostiam, ktoré charakterizujú spáchaný skutok, mieru zavinenia, okolnosti prípadu, či osobu disciplinárne stíhaného sudsču a majú tak podstatný význam pre zistenie, či formálne porušenie povinnosti sudsču možno označiť za disciplinárne previnenie, závažné disciplinárne previnenie, príp. či ide o porušenie povinnosti, ktoré nedosahuje stupeň disciplinárneho previnenia.

V súlade s Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č. ÚS 215/03-7 zo dňa 3. decembra 2003 o pochybení pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v tom prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Pri hodnotení konania sudkyne bolo potrebné zvažovať povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia alebo iné pritiažujúce okolnosti v súvislosti so zvýšením škodlivosti tohto konania, ale i poľahčujúce okolnosti, za ktorých k spáchaniu skutku došlo.

Materiálny znak disciplinárneho previnenia je zvýraznený najmä v § 116 ods. 2 druhá veta Zákona o sudcoch, podľa ktorého závažným disciplinárnym previnením je konanie sudsču, ak vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia, opakovanie alebo iné pritiažujúce okolnosti, je jeho škodlivosť zvýšená, z čoho možno vyvodíť záver, že vzhľadom na uvedené skutočnosti a s poukazom na poľahčujúce okolnosti môže byť škodlivosť konania uvedeného v § 116 ods. 1 zákona znížená do takej miery, že vôbec nepôjde o disciplinárne previnenie, ale napr. o nedostatky vyskytujúce sa v práci sudsču. Disciplinárny súd ale môže ukladať disciplinárne opatrenie len za disciplinárne previnenia.

V danom disciplinárnom konaní považoval odvolací disciplinárny senát za správny záver prvostupňového disciplinárneho súdu, že sudkyňa sa nedopustila závažného disciplinárneho previnenia, resp. ani disciplinárneho previnenia. Odvolací disciplinárny senát vychádzal pritom zo záveru, že v danom prípade nebola pri aplikácii § 11 ods. 3 citovanej vyhlášky jednotná prax na súdoch a v súvislosti s ustanovovaním osobitných správcov do konania sa dávala prednosť ich odbornosti. Túto okolnosť nepochybne v konaní potvrdila svedkyňa JUDr. ██████████ vtedajšia predsedníčka Krajského súdu v Bratislave, ktorá uviedla, že sudcovia na poradách prednášali problémy s aplikáciou tohto ustanovenia súvisiace, najmä v súvislosti s ustanovovaním osobitných správcov konkurzných podstát a kladení požiadavky na ich odbornosť, nie poradie. Odvolací disciplinárny senát dospel k záveru, že navrhovateľovi sa nepodarilo, odhliadnuc od skutočnosti, že sudkyňa nerešpektovala všeobecne záväzný právny predpis, ktorému je povinný podriadiť sa i sudca, preukázať škodlivosť konania sudkyne. Nie je možné polemizovať o tom, že sudca je povinný všeobecne záväzný právny predpis aplikovať, alternatívne, ak sa domnieva, že nie je v súlade so zákonom, obrátiť sa s návrhom na vyslovenie nesúladu na ústavný súd, avšak na to, aby disciplinárny súd konštatoval, že ide o disciplinárne previnenie, resp. o závažné disciplinárne previnenie je potrebné vzhľadom na povahu porušenej povinnosti i spôsob konania hľadať i dôsledky, ktoré konanie súdcu vyvolalo a spôsobilo. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že disciplinárne stíhaná sudkyňa konala v súlade s aplikačnou praxou, ktorá sa pri stanovovaní osobitných správcov medzi súdcami konkurzných súdov zaviedla ako optimálna možnosť, pretože pri výbere osobitných správcoch sa uplatňovala predovšetkým ich odbornosť, nie len poradie zápisu v zozname. Takto stanovená priorita odbornosti nebola samoučelnou požiadavkou, pretože pokiaľ bol stanovený v konaní osobitný správca za určitým účelom, dôležité bolo to, aby bola naplnená odbornosť tohto správcu, aby bol odborne vybavený zodpovedať na stanovené odborné otázky, ktoré bolo potrebné jeho prácou vyriešiť, pričom pri rešpektovaní poradia zrejme nie vždy táto podmienka bola dodržaná. Sudkyňa sa teda odchýlila od všeobecne záväzného predpisu s úmyslom naplnenia účelu ustanovenia osobitného správca v súlade so zákonom, vyberala ho mimo poradia prevažne v súvislosti s návrhom účastníka konania (veriteľov) tak, aby bol naplnený cieľ konkurzného konania, t. j. zistenie majetku úpadcu, jeho hodnotu a speňaženie majetku na pomerné uspokojenie veriteľov.

Za významnú a dotvárajúcu problém v celej jeho šírke považoval odvolací disciplinárny senát tú skutočnosť, že v súvislosti s aplikáciou namietaného ustanovenia vykonávacieho predpisu vznikli pochybnosti i u odbornej verejnosti, dôkazom čoho je napr. článok JUDr. Milana Ďuricu „Ustanovenie a zbavenie funkcie správcu konkurznej podstaty“, ktorý bol publikovaný v Justičnej revue č. 5/2002, Zákon o konkurze a vyrovnaní JUDr. Milan Ďurica - 2. vydanie z mája 2003 strana 73 „Ustanovovanie správcov by malo byť upravené priamo v § 8 ZKV, pretože vykonávacia vyhláška nie je zmocnená na takúto právnu úpravu“. Odborná polemika právnickej verejnosti sa prejavila i v podaní poslancov Národnej rady Slovenskej republiky zo dňa 6. novembra 2001, okrem iného i o vyslovenie nesúladu § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb., o ktorom ústavný súd doposiaľ nerozhodol a kde skupina poslancov okrem iného namieta i to, že § 71 písm. c) Zákona o konkurze a vyrovnaní ukladá a umožňuje Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky vydať všeobecne záväzný predpis, ktorým ustanoví podrobnosti o zoznamoch správcov, avšak nie podrobnosti o spôsobe

výberu správcov zo zoznamov za účelom ich ustanovenia v konkrétnnej konkúrnej veci, ani podrobnosti o procesnom postupe sudsu pri uskutočňovaní takého výberu príslušného správca zo zoznamu. V podaní poslancov sa poukazuje na to, že Ústava Slovenskej republiky neumožňuje vydávanie takých právnych predpisov, k vydaniu ktorých by nedošlo na základe zákona. I keď ústavný súd o tomto podaní doposiaľ nerozhodol, a i keď neodložil vykonateľnosť namietaného ustanovenia vyhlášky, toto podanie je dôkazom problémov, ktoré v aplikačnej praxi súdov vznikali, prácu komplikovali, a to najmä v súvislosti s ustanovovaním osobitných správcov konkúrnych podstát, u ktorých sa kládol dôraz predovšetkým na ich odbornosť, znalosti, skúšky z daného odboru, prax, zodpovedný vzťah k výkonu funkcie a pod.

V danej veci bolo nesporné, že konanie vo veciach, ktoré sú kladené sudskej funkcií za vinu, boli jej zverené na rozhodnutie rozvrhom práce, vo veci teda konala ako zákonná sudska, ktorá v súlade s § 8 ods. 1 Zákona o konkúrze a vyrovnaní vydala rozhodnutie, ktorým ustanovila osoby zapísané do zoznamu správcov konkúrnej podstaty do funkcie osobitných správcov. Vydanie takého rozhodnutia je rozhodovacou činnosťou, a preto samo osobe nemôže byť porušením zákona. Aplikácia zákona je správna vtedy, ak sa dosiahne zákonom sledovaný účel. Ten bol v daných prípadoch dosiahnutý, i keď osobitní správci neboli ustanovení podľa § 11 ods. 3 vyhlášky, pričom i ods. 3 vyhlášky poukazoval na odbornosť správcov. Preto nebolo možné vždy zachovať ich poradie, pokiaľ sa tiažisko kládlo na odbornosť a toto nepochybne vyplýva z ustanovenia § 8 ods. 1 Zákona o konkúrze a vyrovnaní. Pritom treba v tejto súvislosti poukázať i na to, že disciplinárne stíhaná sudska rozhodovala vo veci ako nezávislý suds, pričom je potrebné pre sudsu zabezpečiť i to, aby mohol svoje rozhodnutie oprieť o svoj vlastný slobodný názor na fakty a ich právnu stránku bez toho, aby mal akýkoľvek záväzok voči stranám a verejným orgánom, ktorý záver vyplýva z judikatúry európskeho súdu pre ľudské práva z výkladu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. I v súlade s § 2 ods. 2 Zákona o sudscoch je sudsca pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodivo, bez zbytočných prieťahov a len na základe skutočnosti zistených v súlade so zákonom. Výklad skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia nesmie pripraviť zásah do nezávislosti a nestrannosti rozhodovacej činnosti sudsu. Z uvedených dôvodov nemožno rozhodnutia o ustanovení osobitných správcov v daných veciach považovať za svojvoľné rozhodnutie, ktoré nemá oporu v právnom poriadku a ktoré by napíňalo znaky disciplinárneho previnenia, ktorého sa navrhovateľ dovoláva.

Postup, ktorý bol stanovený vo vyhláške Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb. a návázne na to Opatrením č. 9 predsedníčky Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11. októbra 2001, bol nepochybne zásahom do sudskej nezávislosti a rozhodovacej činnosti sudsu, pretože uberal z jej šírky, pretože podľa § 8 ods. 1 ZKV v znení do 31. decembra 2004 správcom mohla byť výnimcoľne i osoba, ktorá nebola do zoznamu správcov zapísaná, ak spĺňala podmienky pre zapísanie do tohto zoznamu, pričom vyhláška ani opatrenie túto zákonnú možnosť sudsovi nedávali, resp. mu ju upierali.

Disciplinárny súd však môže ukladať disciplinárne opatrenia len za konanie alebo nekonanie sudsu, ktoré dosiahlo stupeň disciplinárneho previnenia.

Odvolací disciplinárny súd dospel k záveru, že vzhľadom na skutkové okolnosti disciplinárneho previnenia, nedostatok právnej úpravy, porušenie ktorej sa namieta, problémy v aplikačnej praxi, ktoré citované ustanovenie vyhlášky spôsobila, nejednotnosť pri jeho aplikácii v súdovskej verejnosti, nejednotnosť i v odbornej verejnosti pri jej výklade a použiteľnosti v praxi, nečinnosť ústavného súdu pri rozhodovaní o návrhu poslancov v súvislosti so sporným znením vyhlášky, osobu sudkyne, mieru zavinenia a porušenia jej povinnosti súdcu, napokon i na výsledok, ktorý boli vydané rozhodnutia o ustanovovaní správcov, ktorí si svoju funkciu splnili a účastníci ich ustanovenie do konania nenamietali, nerozporovali, nepoukazovali na účasť opakované ustanovovanie tých istých správcov, ktorí by mohli byť neprimerane zaťažovaní či zvýhodňovaní v porovnaní s inými, ktorí ustanovovaní neboli a pod., sa v danom prípade nejedná o disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1, 2 Zákona o súdcoch v znení do 30. októbra 2003, ani o disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a) a písm. b) v spojení s ods. 2 písm. b) a § 116 ods. 2 písm. f) a písm. g) Zákona o súdcoch a preto pokiaľ prvostupňový disciplinárny súd neuznal v tejto časti disciplinárne stíhanú sudkyňu vinnou, je jeho rozhodnutie vecne správne. V danej veci nebolo možné opomenúť pracovné hodnotenie sudkyne, ktorá doposiaľ nebola disciplinárne stíhaná, nebola vedením súdu napomínaná pre porušenie pracovných povinností, naopak, predsedníčka súdu ju hodnotila kladne.

Postup prvostupňového disciplinárneho súdu, ktorý uznal sudkyňu vinnou z disciplinárneho previnenia, uvedeného pod bodom 7C, považuje za správny i odvolací disciplinárny súd. Je nepochybne, že v tejto konkurznej veci bola sudkyňa upozornená na požiadavku dodržania záruky objektivity osobitného správca JUDr. [red] už dňa 1. decembra 2003. Z tohto podania vyplýva, že osobitný správca bol v spoločnosti veriteľa v čase od 12. decembra 2000 do 12. júna 2001 predsedom dozornej rady obchodnej spoločnosti [red], a išlo o spoločnosť, ktorá podala návrh na vyhlásenie konkurzu voči úpadcovi. Námietky boli v súvislosti s osobou osobitného správca opakovane vznesené i zo strany konkurznych veriteľov [red] a to dňa 30. januára 2004. Súd sa danou konkurznou vecou zaoberal, avšak možno konštatovať, že tieto podania bez náležitého spracovania ponechal bez povšimnutia. V danej veci sudkyňa vykonávala rôzne úkony (8. decembra 2003 prieskumné pojednávanie, 20. januára 2004 otváranie obálok, 23. januára 2004 vyhodnotenie prvého kola speňažovania konkurznej podstaty úpadcu, 16. februára 2004 schválenie predaja majetku úpadcu a pod.), so spisom pracovala, bola s ním „v kontakte“, o námietkach voči osobe osobitného správca však nerozhodla, i keď jeho nepredpojatosť je podstatnou náležitosťou výkonu činnosti osobitného správca a je povinnosťou súdu dbať na jej dodržiavanie. I keď je pravdou tvrdenie disciplinárne stíhanej sudkyne obsiahnuté v odvolani, že § 8 ods. 5 zákona 328/1991 Zb. nestanovuje lehotu, v akej je potrebné vysporiadať sa s prípadnou námietkou zaujatosti správca a v danom časovom úseku (december 2003 až február 2004) čerpala dovolenkou i ošetrovala člena rodiny, rozhodnúť o takomto návrhu jej ukladá ustanovenie § 8 ods. 5 Zákona o konkurze a vyrovnaní, pretože nepredpojatosť osoby konkurzného správca súd musí skúmať a s ňou sa náležite vysporiadať, ak je spochybňovaná. Sudkyňa podania účastníkov konkurzného konania obdržala 1.12.2003 a 30.1.2004 a i keď podľa ich obsahu išlo o podstatné vyriešenie tam uvedených skutočností, o námietkach nerozhodla tak, aby odstránila právnu neistotu z nich vyplývajúcu a nebezpečenstvo omeškania s tým spojené. O návrhu na zbavenie funkcie osobitného správca z dôvodu

predpojatosti sudkyňa nerozhodla, ale vo veci ďalej s týmto správcom konala, vykonávala závažné úkony, keď dňa 16. februára 2004 vydala opatrenie o schválení predaja majetku úpadcu. S osobou namietaného osobitného správcu bola v kontakte aj dňa 8. marca 2004, kedy s namietaným správcom konala, ako keby námietky voči jeho osobe neexistovali a súhlasila s tým, aby v konaní pôsobil ďalej a vykonával svoju úlohu správcu, pretože osobitný správca JUDr. [REDACTED] sa zaviazal predložiť súdu podrobňú správu v lehote 10 dní (čo nedodržal). Sudkyňa ani vtedy nepostupovala v súlade s ustanovením § 8 ods. 5 ZKV, naopak, o vyššie uvedenom návrhu úpadcu na zbavenie funkcie osobitného správcu nerozhodla vôbec.

Je nepochybne, že za zavinene nesplnenie alebo porušenie povinnosti sudskej treba považovať aj postup, ktorý je v rozpore s povinnosťou, vyplývajúcou mu zo zákona. Za disciplinárne previnenie je možné považovať iba zavinene konanie. V danom prípade aj odvolaci senát považoval za naplnenú zložku vedomia aj zložku vôle, ktorú možno kvalifikovať ako vedomú nedbanlivosť, pretože sudkyni bolo známe, že bol podaný návrh na vylúčenie osoby osobitného správcu, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehala, že takéto opomenutie zákonnej povinnosti bude mať za následok ohrozenie záujmov chránených zákonom, a to § 8 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb., ktoré vyžaduje, aby za osobitného správcu konkúrnej podstaty bola ustanovená iba nepredpojatá fyzická osoba. Keďže sudkyňa vôbec nerozhodla o návrhu na zbavenie funkcie osobitného správcu konkúrnej podstaty, pričom vykonávala úkony, ktorími zasahovala i do konkúrnej podstaty, porušila svoju povinnosť sudskej, stanovenú v § 30 ods. 2 písm. e) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudscoch a príslušiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je sudska povinný dbať na to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná. Postup, ktorý sudkyňa v tejto súvislosti zvolila, nepochybne nie je v súlade so zákonom a toto jej konanie napĺňa znaky disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) Zákona o sudscoch ako zavinene nesplnenie povinnosti sudskej.

Čo sa týka bodu 7D návrhu v súvislosti s výzvou sudkyne zo dňa 26. februára 2004 pre vlastníkov nehnuteľnosti, aby si uplatnili svoje právo k nehnuteľnostiam na súde žalobou podľa § 79 O.s.p., odvolací disciplinárny senát sa stotožňuje so záverom prvostupňového disciplinárneho senátu, že žiadne zákonné ustanovenie neukladá sudkyni zvoliť postup namietaný navrhovateľom v návrhu a v danej veci sudkyňa postupovala v súlade s § 19 ods. 2 Zákona o konkúrze a vyrovnaní, a preto nemohla porušiť zákonom stanovenú povinnosť. Správny bol i postup prvostupňového disciplinárneho senátu v súvislosti s namietaným porušením povinnosti sudkyne uvádzaným pod bodom 9B. Sudkyňa podľa názoru odvolacieho disciplinárneho sudskej postupovala v súlade s obsahom spisu, pokiaľ vyzývala úpadcu na preukázanie, či pohľadávku voči spoločnosti [REDACTED] uhradil, pretože tento postup vyplýval z okolnosti daného prípadu a nebolo možné prehliadnuť skutočnosti, ktoré v konaní nastali v súvislosti so spornosťou úhrady tejto pohľadávky. Takýto postup sudkyni preto nemožno vytýkať. Aj pod bodom 10A, namietané porušenie spočívajúce v tom, že sudkyňa nerozhodla v zmysle § 10 ods. 3 ZKV, ktorí konkúrni veritelia môžu hlasovať (schôdza konkúrnych veriteľov, konaná dňa 3. marca 2003), nešlo o disciplinárne previnenie podľa § 116 Zákona o sudscoch (v znení do 30.10.2003), ale ide len o bežné opomenutie bez vážneho dopadu, a preto nevydanie rozhodnutia o ich hlasovacom práve nie je porušením povinnosti, ktorých naplnenia sa navrhovateľ dovoláva.

Čo sa týka porušenia povinností sudkyne uvedených pod bodom 10B návrhu navrhovateľa, teda skutočnosti, že v konkúrnej veci úpadcu [redakcia] vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4 K 25/02 nekonala, je zrejmé, že sudkyňa v tejto veci nekonala od 19. mája 2003, kedy sa vo veci uskutočnilo prieskumné pojednávanie, a to až do doby previerky vykonanej navrhovateľom. O tom, že sudkyňa zavinila tento stav, odvolací disciplinárny senát nemal žiadne vážne pochybnosti a jej nekonanie po dobu takmer 10 mesiacov nebolo relevantne zdôvodnené, pretože jej nečinnosťou v konaní nastal sudcom zavinený prieťah.

Prvostupňový disciplinárny senát uznal sudkyňu JUDr. [redakcia] vinnou podľa § 116 ods. 1 písm. a) Zákona o sudcoch za jej postup v konaní 4 K 22/03 v súvislosti s námietkami voči osobe osobitného správca JUDr. [redakcia] o ktorých, napriek tomu, že išlo o opakovane námietky a že v tejto konkúrnej veci konala, nerozhodla. Považoval to za disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona. Odvolací disciplinárny senát sa s týmto záverom prvostupňového disciplinárneho súdu plne stotožňuje a postup sudkyne považuje za nesplnenie povinnosti sudsca, pretože sudkyňa o návrhu nerozhodla. Prvá námietka voči osobe osobitného správca z 1. decembra 2003 jej bola doručená, v tomto období vykonávala v konaní úkony, s námietkou sa kvalifikované nezapodievala, a to ani potom, ako bola o dva mesiace vlastne obdobná námietka uplatnená podaním zo dňa 30. januára 2004. Zapríčinila sama svojim nekonaním stav, že v konaní bola osobitným správcom osoba, o ktorej nezaujatosti vznikli pochybnosti, ktoré boli účastníkmi konkúrnej konania vznesené opakovane. I keď sudkyňa v tejto súvislosti poukazovala na časovú tieseň, prípadne vianočné sviatky, čerpanie dovolenky a ošetrovanie člena rodiny, i tak mala dostatočný časový priestor, aby sa náležite s týmto problémom zaoberala, pretože vo veci konala, rozhodovala, vykonávala v nej úkony a prečo sa jej činnosť nesústredila aj na tieto podania majúce dopad do materiálnych predpokladov konkúrnej konania a výkon povinnosti osobitného správca, bez naplnenia ktorých predpokladov bolo konkúrné konanie netransparentné, relevantne nezdôvodnila. Ak bola totiž v konaní práve v tomto období činná, ak sa vecou zaoberala, ak so spisom pracovala, chýbajúca právna úprava o lehote na rozhodnutie či nedostatočný časový priestor nie sú presvedčivým argumentom pre vysvetlenie jej nezaoberania sa námietkami.

Bolo preto povinnosťou disciplinárne stíhanej sudkyne rozhodnúť o predložených návrchoch účastníkov konkúrnej konania, o tom, či osobitný správca konkúrnej podstaty JUDr. [redakcia] splňa alebo nespĺňa záruku nepredpojatosti a objektivity voči účastníkom konkúrnej konania. Pokiaľ sudkyňa takto nepostupovala, nesplnila povinnosti sudsca, ktoré jej ukladá zákon a tým sa dopustila disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) Zákona o sudcoch.

Disciplinárneho previnenia sa podľa názoru odvolacieho disciplinárneho súdu dopustila sudkyňa i v súvislosti s prieťahmi v konaní, ktoré vznikli v konkúrnej veci 4 K 25/02 [redakcia], kde vznikol prieťah, a to v dôsledku nekonania sudkyne, ktoré i podľa názoru odvolacieho disciplinárneho senátu bolo zavinené, keď sudkyňa neprejavila dostatočné úsilie ukončiť toto konanie bez zbytočných prieťahov, pretože v čase od 19. mája 2003 do 22. marca 2004 vo veci neuskutočňovala žiadne procesné úkony. Na rozdiel od prvostupňového disciplinárneho súdu bolo toto konanie posúdené len ako disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. b) Zákona o sudcoch a nie ako závažné disciplinárne previnenie a to s prihliadnutím na

okolnosti, za ktorých k prieťahom v konaní došlo, k dĺžke týchto prieťahov, stav agendy sudkyne, jej hodnotenie predsedníčkou súdu, ďalej bolo potrebné zohľadniť na to, že u sudkyne doposiaľ prieťahy v konaní zistené neboli a že na Krajskom súde v Bratislave patrila medzi konkurzných súdcov s adekvátnou výkonnosťou. Preto odvolací disciplinárny senát posúdil i toto disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. b) Zákona o súdoch a nie ako závažné disciplinárne previnenie, pretože takéto hodnotenie je neprimerané okolnostiam, za ktorých k spáchaniu tohto disciplinárneho previnenia došlo a i k prípadným následkom, ktoré vyočiali a so zohľadnením práce sudkyne ako i jej výkonom a stavu agendy.

Za daných okolností potom zohľadniac disciplinárne previnenie, uvedené pod bodom 7C návrhu a disciplinárne previnenie uvedené pod bodom 10B návrhu, odvolací disciplinárny senát dospele k záveru, že za tieto disciplinárne previnenia je dôvodné sudkyni uložiť disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 1 písm. b) Zákona o súdoch, a to zníženie funkčného platu o 15% na dobu dvoch mesiacov. Pri úvahе o disciplinárnom opatrení bolo potrebné zohľadniť aj to, že JUDr. [REDACTED] doposiaľ disciplinárne potrestaná nebola, pôsobi na konkurenčnom oddelení Krajského súdu v Bratislave, ktorá agenda je špecifická, náročná a vyžaduje si sústredený a zodpovedný prístup k práci, patrí medzi súdcov s adekvátnou výkonnosťou, v práci sa snaži dosiahnuť požadované výsledky, jej hodnotenie predsedníčkou súdu bolo pozitívne. Preto uložené disciplinárne opatrenie je primerané spáchaniu oboch disciplinárnych previnení po zohľadnení okolnosti, za ktorých k ich spáchaniu došlo, ich spoločenského významu, spôsobeným následkom, náročnosti práce sudkyne, jej prístupu k práci, k jej hodnoteniu predsedníčkou krajského súdu i stavu vybavovania jej agendy.

Podľa § 129 ods. 7 Zákona o súdoch sa k tomuto rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko členky odvolacieho disciplinárneho senátu JUDr. Anny Elexovej.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je priupustné.

V Bratislave dňa 28. novembra 2005

JUDr. Ján B o b o r, v. r.
predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia: